

A COURT
OF
FROST
AND
STARLIGHT
SARAH J. MAAS

Översättning Carina Jansson

LOVEREADS

ALVERNAS RIKEN

Prythian

ILLYRISKA BERGEN

FÄNGELSET

VELARIS

NATT-HOVET

ILLYRISKA STÄPPEN

MARDROMSHOVET

DAG-HOVET

PALATS

GRYNINGS-HOVET

UNDER BERGET

VINTER-HOVET

VÄVERSKANS STUGA

ADRIATA

SOMMAR-HOVET

HÖST-HOVET

SKOGSHUSET

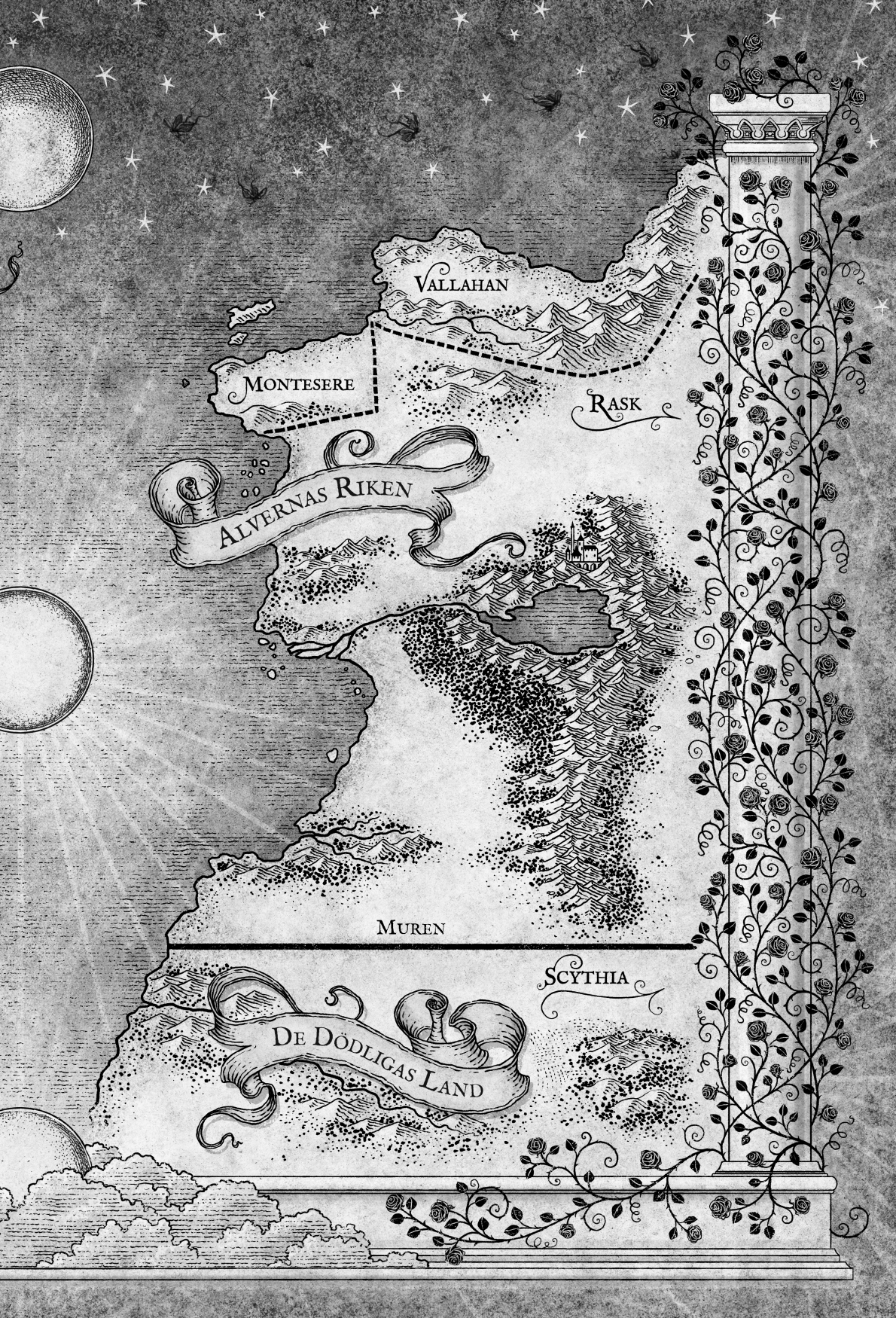
VÄR-HOVET

MUREN

FEYRES BY

DE DÖDLIGAS LAND

HYBERN

VALLAHAN

MONTESERE

RASK

ALVERNAS RIKEN

MUREN

SCYTHIA

DE DÖDLIGAS LAND

KAPITEL 1

Feyre

En timme tidigare hade vinterns första snö börjat yra genom Velaris.

Marken hade slutligen frusit, så sent som förra veckan, och när jag väl slukat en frukost bestående av rostat bröd och bacon, nersköljt med en stark kopp te, var de bleka kullerstenarna täckta av ett fint, vitt puder.

Var Rhysand höll hus hade jag ingen aning om. Han hade inte legat i sängen när jag vaknade och madrassen på hans sida var redan kall. Ingenting ovanligt med det, eftersom vi båda var överarbetade till bristningsgränsen nu för tiden.

Jag satt vid det långa matbordet i körsbärsträ och tittade bistert på den virvlande snön utanför de blyinfattade glasfönstren.

En gång i tiden hade jag fruktat den första snön; levit i bävan inför långa, brutala vintrar.

Men det hade varit en lång, brutal vinter som fört mig djupt in i skogen den där dagen för nästan två år sedan. Det hade varit en lång, brutal vinter som gjort mig desperat nog att döda en varg, vilket så småningom hade fört mig hit – till den här staden, det här livet, den här ... lyckan.

Tunga snöflingor landade på den lilla gräsmattans torra gräs och på det dekorativa järnstaketet längre bort.

Djupt inom mig vaknade sakta en gnistrande klar kraft. Ja, jag var Natthovets höglady, men jag var också välsignad med samtliga hovs gåvor. Nu tycktes det som om Vinter ville ut och leka.

Eftersom jag slutligen var vaken nog att kunna tänka klart sänkte jag skölden av svart flinta som vakat över mitt sinne och kastade en tanke över den själsliga bron mellan mig och Rhys.
Vart flög du såhär tidigt?

Min fråga bleknade bort i mörkret, ett säkert tecken på att Rhys inte befann sig i Velaris. Förmodligen inte ens inom Natthovets gränser. Inte heller det var ovanligt – de senaste månaderna hade han besökt våra allierade i kriget för att stärka relationerna, utveckla handeln och bevaka deras intentioner efter murens fall. När mitt eget arbete tillät det, följde jag ofta med honom.

Nu tömde jag tekoppen, tog upp min tallrik och gick mot köket. Att leka med is och snö fick vänta.

Nuala stod redan vid arbetsbordet och förberedde lunchen. Hennes tvilling Cerridwen syntes inte till, men jag viftade bort henne när hon försökte ta hand om min disk. ”Jag gör det själv”, sa jag, som en sorts hälsning.

Halvvålnaden, som stod med händerna i någon sorts paj, gav mig ett tacksamt leende. En fåordig kvinna, även om ingen av tvillingarna kunde betraktas som blyg. De arbetade – spionerade – trots allt för både Rhys och Azriel.

”Det snöar fortfarande”, konstaterade jag helt i onödan och kikade ut genom köksfönstret medan jag sköljde rent tallriken, gaffeln och muggen. Elain hade redan förberett trädgården för vintern och svept in känsliga buskar och rabatter i juteväv. ”Undrar om det kommer att sluta alls.”

Nuala lade det sirligt flätade locket av deg på pagen och började nypa ihop kanterna med kvicka, skickliga skuggfingrar. ”Det vore fint med ett vitt solstånd”, sa hon med en låg, melodisk röst full av viskningar och skuggor. ”Vissa år är det ganska milt.”

Just det. Vintersolståndet. Om en vecka. Jag var fortfarande för ny som höglady för att veta hur min formella roll skulle se

ut. Om vi hade haft en översteprästinna som utförde någon sorts motbudande ceremoni, som Ianthe gjort förra året . . .

Ett år. Det var nästan ett år sedan Rhysand använde sig av vår överenskommelse för att få bort mig från det giftiga Vårhovet och rädda mig från min förtvivlan. Om han kommit en enda minut senare vet jag inte vad som skulle ha hänt. Var jag skulle ha varit nu.

Den virvlande snön lade sig i drivor i trädgården och fastnade i de bruna fibrerna i juteväven som täckte buskarna.

Min partner – som hade slitit så hårt och osjälviskt, trots att han inte vågat hoppas att vi någonsin skulle kunna vara tillsammans.

Vi hade båda kämpat för vår kärlek, lidit för den. Rhys hade dött för den.

Jag såg fortfarande det ögonblicket framför mig, både när jag sov och när jag var vaken. Hur hans ansikte hade sett ut, hur stilla hans bröst varit, hur bandet mellan oss strimlats sönder. Jag kände fortfarande den där tomheten i bröstet där bandet hade varit, där *han* hade varit. Till och med nu, när bandet än en gång flödade mellan oss likt en flod av stjärnbeströdd natt, dröjde sig ekot av dess försvinnande kvar. Det störde mig när jag sov, när jag samtalade med någon, när jag målade, när jag satt till bords för att äta.

Rhys visste precis varför det fanns nätter då jag klamrade mig fast vid honom, varför det fanns stunder i solskenet då jag grep hårt om hans hand. Han visste, på samma sätt som *jag* visste varför hans blick ibland blev frånvarande, varför han ibland bara blinkade mot oss alla som om han knappt trodde sina ögon och gned sitt bröst som för att lindra en värk.

Att arbeta hade hjälpt, för oss båda. Att vara sysselsatt och fokuserad. Ibland bävade jag inför de tysta, händelselösa dagar då alla dessa tankar slutligen skulle snärja mig. När jag blev ensam

med mitt sinne, med minnena av Rhys som låg död på den steniga marken, kungen av Hybern som knäckte nacken på min far, och alla illyrier som blev till aska och störtade från skyn.

En dag skulle kanske inte ens arbetet vara nog för att hålla de minnena på avstånd.

Lyckligtvis fanns det gott om arbete att fylla den närmaste framtiden med. Återuppbyggnaden av Velaris efter Hyberns attacker var bara en av många enorma uppgifter, för det fanns mycket annat som behövde göras – både i Velaris och utanför: bland de illyriska bergen, i Huggna staden, överallt i det vidsträckta Natt-hovet. Dessutom väntade de andra hoven i Prythian. Och den nya, spirande världen utanför.

Men för tillfället: solståndet. Årets längsta natt. Jag vände mig från fönstret och tittade på Nuala, som fortfarande höll på med pajkanterna. ”Visst är det en särskild högtid även här?” frågade jag som i förbigående. ”Inte bara i Vinter- och Daghovet?” Och Vårhovet.

”Jadå”, svarade Nuala och böjde sig över bordet för att granska sin paj. Skicklig spion – tränad av självaste Azriel – och mästerkock. ”Vi älskar den innerligt. Den är intim, varm, förtjusande. Presenter, musik och mat, ibland banketter under stjärnhimlen...” Motsatsen till den enorma, vilda, flera dygn långa fest jag utsatts för förra året. Men ... presenter.

Jag måste köpa presenter till dem alla. Eller inte *måste*, men *ville*.

För alla mina vänner, som nu var min familj, hade också kämpat, lidit och nästan dött.

Jag stängde ute bilden som försökte tränga in i mitt sinne: Nesta som stod böjd över en sårad Cassian när de gjorde sig redo att dö tillsammans inför kungen av Hybern. Min fars lik bakom dem.

Jag sträckte på min stela nacke. Vi kunde behöva någonting att fira. Det hade blivit så sällsynt att vi alla var samlade i mer än en timme eller två.

”Det är också en tid för vila”, fortsatte Nuala. ”Och för att reflektera över mörkret – hur det låter ljuset skina.”

”Är det någon ceremoni?”

Halvvålnaden ryckte på axlarna. ”Ja, men ingen av oss går dit. Den är mest för folk som vill hedra ljusets pånyttfödelse, vanligtvis genom att ägna en hel natt åt att sitta i totalt mörker.” Skuggan av ett hånleende. ”Det är inte precis en nymodighet för min syster och mig. Eller för höglorden.”

Jag nickade och försökte undvika att visa hur lättad jag var över att slippa sitta och kura i ett tempel i flera timmar.

När jag hade ställt min disk på tork i det lilla trästället bredvid vasken önskade jag Nuala lycka till med lunchen och gick upp för att byta om. Cerridwen hade redan lagt fram kläder, men Nualas tvilling syntes inte till när jag drog på mig den tunga, kolgrå tröjan, de snäva, svarta leggingsen och de pälsfodrade stövlarna innan jag samlade håret i en lös fläta.

För ett år sedan hade jag tvingats bära fina klänningar och smycken, paradera inför ett kråmande hov och bli uttittad som om jag var en prisvinnande avelsmärr.

Här ... Jag log mot silverringen med safirer på min vänstra hand. Ringen jag själv lyckats ta från Väverskan.

Mitt leende bleknade lite.

Jag såg henne också. Jag såg Stryga stå inför kungen av Hybern, täckt av sitt villebrådsblod, när han tog hennes huvud i sina händer och vred nacken av henne. När han kastade henne åt sina nagahundar.

Jag knöt händerna och andades in genom näsan, ut genom munnen, tills den obehagliga känslan av svaghet försvann och väggarna inte längre tycktes pressa sig mot mig.

Tills jag kunde betrakta blandningen av personliga föremål i Rhys rum – vårt rum. Det var på intet sätt ett litet sovrum, men den senaste tiden hade det börjat kännas ... trångt. Skrivbordet i

rosenträ vid ena väggen var belamrat med våra papper och böcker, och jag hade blivit tvungen att flytta en del av mina smycken och kläder till mitt gamla sovrum. Och så var det vapnen.

Dolkar och svärd, koger och pilbågar. Jag kliade mig i huvudet när jag såg den tunga, illavarslande *spikklubban* som Rhys på något sätt lyckats dumpa bakom skrivbordet utan att jag sett den.

Jag ville inte ens veta. Fast jag tvivlade inte på att Cassian var inblandad.

Vi skulle förstås kunna förvara allting i någon av fickorna mellan rikena, men ... Jag betraktade mina egna illyriska klingor, som stod lutade mot det höga klädskaftet.

Om vi blev insnöade skulle jag kanske ägna en dag åt att sortera och organisera. Finna en plats för allting. Särskilt den där *spikklubban*.

Det skulle bli en utmaning, eftersom Elain fortfarande bodde i ett av rummen längre bort i korridoren. Nesta hade valt ett eget hem på andra sidan staden, ett jag föredrog att inte tänka för mycket på. Lucien hade åtminstone flyttat in i en elegant lägenhet nere vid floden dagen efter att han kom tillbaka från slagfälten. Och från Vårhovet.

Jag hade inte frågat Lucien om det besöket ... hos Tamlin.

Lucien hade inte heller förklarat blåmärket runt sitt öga eller sin spruckna läpp. Han hade bara frågat Rhys och mig om vi kände till något ställe i Velaris där han kunde slå sig ner, eftersom han inte ville vara till besvär genom att bo hemma hos oss eller isolera sig i Vindarnas hus.

Han hade inte nämnt någonting om Elain eller närheten mellan dem. Elain hade inte bett honom stanna eller försvinna. Och om hon brydde sig om hans blåslagna ansikte, hade hon i alla fall inte visat det.

Lucien hade hur som helst stannat kvar och kommit på sätt att hålla sig sysselsatt. Han var ofta bortrest i dagar eller veckor.

Men trots att Lucien och Nesta hade sina egna lägenheter kändes vårt hus en aning litet nu för tiden. Särskilt när Morrigan, Cassian och Azriel sov över. Och Vindarnas hus var för stort, för formellt, för långt bort från stadens centrum. Det var trevligt en natt eller två, men ... jag älskade det här huset.

Det var mitt hem. Det första *riktiga* hem jag någonsin haft.

Och det skulle bli trevligt att fira solståndet här. Med dem alla, hur trångt det än skulle bli.

Jag blängde på högen med papper jag behövde gå igenom: brev från andra hov, från prästinnor som ville bli befordrade och från såväl väsen som människor i olika kungariket. Jag hade ignorerat dem i flera veckor nu, och slutligen avsatt en förmiddag åt att gå igenom dem.

Natthovets höglady, försvarare av Regnbågen och ... skrivbordet.

Jag fnös och slängde flätan över axeln. Kanske borde jag anställa en sekreterare, som solståndspresent till mig själv. Någon som kunde läsa och svara på de här breven, avgöra vad som var viktigt och vad som kunde vänta. Då skulle jag få lite mer tid för mig själv, för *Rhys* ...

Jag bestämde mig för att gå igenom hovbudgeten, som Rhys aldrig orkade bry sig om, och se vad som kunde flyttas runt för att göra en sådan sak möjlig. För hans skull, och för min.

Våra kassakistor var välfyllda, det visste jag, så vi hade definitivt råd med en sådan utgift. Samtidigt hade jag ingenting emot arbetet. Jag älskade faktiskt arbetet. Det här territoriet och dess folk var en lika stor del av mitt hjärta som min partner. Fram till i går hade jag ägnat nästan varje vaken timme åt att hjälpa dem. Fram till att jag blivit artigt och älskvärt tillsagd att *gå hem och njuta av högtiden*.

I efterdyningarna av kriget hade Velaris invånare tagit sig an utmaningen att bygga upp staden på nytt och att erbjuda hjälp till

alla som behövde det. Innan jag ens kommit på hur hjälpen skulle se ut, hade flera olika organisationer bildats för att bistå staden. Jag hade ställt upp som frivillig i några av dem och hjälpt till med allt från att finna bostäder åt folk som förlorat sina hem och besöka familjer som drabbats av kriget, till att bistå behövande med kläder och förnödenheter inför vintern.

Allt det där var viktigt, allt det där var bra, tillfredsställande arbete. Ändå . . . fanns det mer. Det fanns *mer* jag kunde göra för att hjälpa till. Jag hade bara inte kommit på vad det var än.

Och jag var inte ensam om att vilja hjälpa dem som förlorat så mycket, hade det visat sig. Nu när solståndet närmade sig hade det strömmat in nya frivilliga. De fyllde hela den stora samlingslokalen vid Tyg- och smyckesbasaren, där många av organisationerna hade sina högkvarter. *Din hjälp har varit ovärderlig*, hade en av föreståndarinnorna sagt till mig i går. *Du har varit här nästan varje dag och slitit som en träl. Ta ledigt en vecka. Det har du förtjänat. Fira med din partner.*

Jag hade försökt protestera, sagt att det fortfarande fanns vinterkläder och ved att dela ut, men alven hade bara gjort en gest mot trängseln i samlingslokalen. *Vi har mer hjälp än vi vet var vi ska göra av.*

När jag försökt protestera igen hade hon föst ut mig genom dörren. Och stängt den.

Uppfattat. Det hade varit likadant hos alla organisationer jag besökt under gårdagen. *Gå hem och njut av högtiden.*

Så det hade jag gjort. Åtminstone gått hem. Men det där med att *njuta* . . .

Rhys svar på min tidigare fråga om var han befann sig sprakade slutligen genom bandet och bar med sig ett muller av mörka, glittrande krafter. *Jag är i Devlons läger.*

Och det tog dig såhär lång tid att svara? Ja, det var långt till de illyrisk bergen, men det borde inte ha tagit honom flera minuter.

Ett sensuellt, hest skratt. *Cassian slutade inte prata. Jag tror inte ens han andades.*

Min stackars illyriska snorvalp. Vi plågar dig verkligen, va?

Rhys skratt nådde mig i krusningar och smekte mitt innersta med nattbeslövade fingrar. Men så tystnade det tvärt.

Nu håller Cassian på att ryka ihop med Devlon. Jag hör av mig senare.
En kärleksfull smekning mot mina sinnen, och han var borta.

Jag skulle få en full rapport senare, men för tillfället . . .

Jag tittade på snön som dansade utanför fönstren och log.

KAPITEL 2

Rhysand

Klockan var knappt nio på morgonen och Cassian var redan förbannad.

Den vattniga vintersolen försökte och misslyckades med att tränga igenom molnen som hängde över de illyriska bergen, och vinden dånade över de gråbleka topparna. Snön låg redan djup i lägret, en föraning om hur det snart skulle se ut i Velaris.

Det hade snöat när jag gav mig av i gryningen – kanske skulle det redan ligga ett täcke på marken när jag kom tillbaka. Jag hade inte hunnit fråga Feyre om det under vårt korta samtal för några minuter sedan, men förhoppningsvis skulle hon följa med mig på en vinterpromenad senare. Låta mig visa hur stjärnljusets stad glittrade under nysnö.

Min partner och min stad kändes sannerligen långt borta från myllret av aktivitet i Vindvila, som var beläget i ett brett, högt bergspass. Inte ens den hårda vinden, som trotsade lägrets namn genom att piska upp dansande virvlar av snö, avskräckte illyrierna från att utföra sina dagliga sysslor.

För de krigare som inte var ute på patrull innebar det träning i de olika ringarna som låg precis intill ett brant stup ner mot den lilla dalen. För män som inte klarat gallringen innebar det att bistå diverse köpmän, smeder och skomakare. Och för kvinnorna innebar det rena slavgörat.

De såg det inte på det sättet. Ingen av dem gjorde det. Men deras arbetsuppgifter, oavsett om de var gamla eller unga, förblev

desamma: matlagning, städning, barnuppfostran, klädsömnad, tvättning . . . Det kunde finnas en ära och en stolthet i att göra ett bra jobb, men inte när varenda kvinna här *förväntades* göra det. Och om de försökte smita från sina plikter skulle någon av de fem eller sex lägermödrarna, eller den man som råkade kontrollera deras liv, straffa dem.

Så hade det varit för min mors folk åtminstone så länge jag känt till den här platsen. Världen hade återfötts under kriget för några månader sedan och muren hade sprängts i bitar, ändå fanns det vissa saker som förblev sig lika. Särskilt här bland bergen, där förändringar skedde långsammare än glaciärerna smälte. Traditionerna var tusentals år gamla och utmanades nästan aldrig.

Inte förrän nu. Av oss.

Jag slet blicken från det myllrande lägret bortom de kritstrecks-kantade träningsringarna där vi stod, och var noga med att anlägga ett neutralt ansiktsuttryck när jag vände mig mot Cassian och Devlon.

”Flickorna är upptagna med förberedelser för solståndet”, sa lägerlorden, som stod med armarna i kors över sin breda bringa. ”Fruarna behöver all hjälp de kan få för att bli klara i tid. De kan träna nästa vecka.”

Jag hade tappat räkningen över hur många versioner av samma samtal vi haft under de decennier Cassian pressat Devlon om det här.

Vinden ryckte i Cassians mörka hår, men hans ansikte förblev orubbligt som granit när han sa till krigaren som motvilligt gått med på att träna oss: ”Flickorna kan hjälpa sina mödrar *efter* att de har tränat klart för dagen. Vi kan skära ner träningspassen till två timmar. Resterande tid borde räcka till förberedelserna.”

Devlons nötbruna ögon riktades mot mig där jag stod ett par meter längre bort. ”Är det en order?”

Jag höll kvar hans blick. Och trots min krona och min makt fick jag anstränga mig för att inte återigen bli det darrande barn jag varit för femhundra år sedan, den där första dagen då Devlon tornat upp sig över mig och kastat in mig i träningsringen. ”Om Cassian säger att det är en order, är det en order.”

Det hade slagit mig, under alla år då vi utkämpat samma strid mot Devlon och illyrierna, att jag skulle kunna bryta mig in i hans sinne – i alla deras sinnen – och få dem att samtycka. Men det fanns vissa gränser jag inte kunde tänka mig att överskrida. Och Cassian skulle aldrig ha förlåtit mig.

Devlons andedräkt bildade ett ångmoln när han grymtade: ”En timme.”

”Två timmar”, insisterade Cassian och bredde ut vingarna en aning när han höll fast vid den strikta linje jag kallats in för att hjälpa honom upprätthålla.

Det måste vara illa, om min broder bad mig om hjälp. Riktigt jävla illa. Kanske behövde vi en konstant närvaro här, tills illyrierna lärde sig att tänka på sådana saker som konsekvenser.

Men kriget hade påverkat oss alla, och med återuppbyggnaderna, alla mänskliga territorier som kröp allt närmare, andra alvkungariken som blickade ut över den nu murfria världen och undrade hur mycket skit de kunde komma undan med . . . Vi hade inte resurser nog att stationera någon här. Inte än. Till sommaren, kanske, om det hade lugnat ner sig tillräckligt mycket på andra platser.

Devlons kumpaner, som stod i ringen närmast oss, mätte Cassian och mig med blicken på samma sätt som de gjort hela våra liv. För några hundra år sedan hade vi slaktat tillräckligt många av dem under Blodsriten för att de skulle hålla sig på avstånd, men . . . det var illyrierna som hade kämpat och blött i somras. Som lidit flest förluster, när de tagit emot den värsta smällen från Hybern och Kitteln.

Att ens några av dessa krigare hade överlevt vittnade om deras skicklighet och om Cassians ledarskap, men nu när illyrierna var isolerade och sysslolösa här uppe började förlusterna anta formen av något fult. Något farligt.

Under Amaranthas välde hade några av krigarklanerna glatt svurit henne sin trohet, vilket ingen av oss hade glömt. Och jag visste att ingen av illyrierna hade glömt att vi ägnat de första månaderna efter hennes fall åt att jaga de klanerna. Och göra slut på dem.

Jo, vi behövde stationera någon här. Men senare.

Devlon gav sig inte. Musklerna i hans korslagda armar svällde när han spände ut bröstskorgen. ”Pojkarna behöver ett trevligt solståndsfirande efter allt de har gått igenom. Låt flickorna ge dem det.”

Den jäveln visste vilka vapen han skulle ta till, både fysiska och verbala.

”Två timmar i ringen varje morgon”, sa Cassian med det där hårda tonfallet som till och med jag visste bättre än att trotsa. Han släppte inte Devlons blick. ”Pojkarna kan hjälpa till med dekorationerna, tvätten och matlagningen. De har två händer.”

”Vissa har det”, sa Devlon. ”Vissa kom hem med bara en.”

Jag kände, snarare än såg, hur djupt det hugget smärtade Cassian.

Det var priset för att leda mina arméer: varje skadad och stupad soldat såg han som ett bevis på sitt eget misslyckande. Och att vara nära dessa krigare, se deras saknade lemmar och brutala skador som fortfarande läkte eller aldrig skulle läka . . .

”De tränar i nittio minuter”, sa jag och lugnade de mörka krafter som börjat röra sig i mina ådror och söka en väg ut i världen. Jag tryckte ner mina frusna händer i fickorna.

Cassian var förnuftig nog att se upprörd ut och spärrade ut sina vingar. Devlon öppnade munnen, men jag tystade honom innan han hann säga något riktigt dumt.

”En och en halv timme varje morgon. Sedan sköter de hus-hållssysslorna och männen hjälper till när de kan.” Jag kastade en blick mot de permanenta tälten och de små husen i sten och trä som sträckte sig från det breda bergspasset upp mot de trädbevuxna topparna. ”Glöm inte att ett stort antal kvinnor också led svåra förluster, Devlon. De må ha båda sina händer kvar, men deras makar, söner och bröder var ute på de där slagfälten. Alla hjälps åt med förberedelserna inför solståndet, och alla får tid att träna.”

Jag nickade åt Cassian att följa med mig till huset på andra sidan lägret, som vi nu använde som en halvprovisorisk militärbas. Det fanns inte en yta där jag inte hade tagit Feyre – köksbordet var min favorit, tack vare de där första, vilda dagarna när vi just skapat vårt partnerband och jag knappt stod ut med att vara nära henne utan att begrava mig i henne.

Så avlägsna de dagarna kändes nu. De tillhörde ett annat liv.

Jag behövde semester.

Snö och is krasade under våra fötter när vi tog sikte på det smala tvåvåningshuset vid trädgränsen.

Inte semester för att vila, inte för att resa någonstans, utan för att tillbringa mer än några enstaka timmar i samma säng som min partner.

För att få mer än några timmars sömn *och* begrava mig i henne. Det tycktes vara det ena eller det andra nu för tiden. Vilket var helt oacceptabelt. Och hade drivit mig till vansinne på många olika sätt.

Förra veckan hade varit så galet hektisk, och jag hade längtat så förtvivlat efter att känna och smaka henne att jag tagit henne under en flygning på väg hem från Vindarnas hus. Högt ovanför Velaris – där vem som helst kunde ha sett oss, om jag inte dolt oss i en slöja av mörker. Det hade krävts en del omsorgsfull manövrering och jag hade planerat i månader hur jag skulle göra en stor sak av det, men när jag höll henne intill mig och vi var ensamma

i skyarna behövde jag bara se in i hennes blågrå ögon innan jag knäppte upp hennes byxor.

Ett ögonblick senare var jag inne i henne och kraschlandade nästan på takåsarna som en illyrisk valp. Feyre hade bara skrattat.

Det hesa ljudet fick mig att komma direkt.

Det hade inte varit min finaste stund, men jag skulle säkert sjunka till ännu lägre nivåer innan vintersolståndet skänkte oss en dags välsignat andrum.

Jag kvävde min stigande åtrå tills den bara var ett svagt vrål i bakhuvudet, och jag sa ingenting förrän Cassian och jag stod utanför dörren till huset.

”Är det något annat jag borde få veta när jag ändå är här?” Jag sparkade av snö från stövlarna mot dörrkarmen och steg in i huset. Det där köksbordet stod rakt framför mig. Jag tvingade bort bilden av Feyre framåt lutad över det.

Cassian blåste ut ett andetag och fällde in vingarna innan han stängde dörren efter sig och lutade sig mot den. ”Missämjan sjuder. Nu när så många klaner samlas för att fira solståndet får de chansen att sprida den ännu mer.”

Jag släppte ut lite av mina krafter för att tända en brasa i eldstaden, och värmen spred sig snabbt på den lilla bottenvåningen. Det var knappt en viskning av magi, ändå lindrades den nästan konstanta anspänning som krävdes för att jag skulle kunna hålla allt jag var, alla mina mörka krafter, under kontroll. Jag lutade mig mot det där förbannade köksbordet och sa: ”Vi har handskats med sådan här skit förr. Vi kan göra det igen.”

Cassian skakade på huvudet så att hans mörka, axellånga hår glänste i det vattniga ljuset som läckte in genom fönstren. ”Det är inte som förut. Du, jag och Az ... vi var föraktade för vad vi är, för vilka vi är. Men den här gången var det *vi* som skickade ut dem i strid. *Jag* skickade ut dem, Rhys. Och nu är det inte bara krigarjävlar som knorrar, utan också kvinnorna. De tror att

du och jag marscherade dem söderut som hämnd för hur vi blev behandlade som barn. De tror att det var därför vi stationerade vissa av deras män vid frontlinjen.”

Inte bra. Inte bra alls. ”Då måste vi gå försiktigt fram. Ta reda på varifrån det här giftet kommer och sätta stopp för det. På ett fredligt sätt”, förtydligade jag när han höjde ögonbrynen. ”Vi kan inte döda oss ur det här.”

Cassian kliade sig på hakan. ”Nej, det kan vi inte.” Det skulle inte bli samma sak som att jaga de där krigarklanerna som terroriserat allt och alla i sin väg. Inte alls.

Hans blick föll på den sprakande brasan, där vi båda sett min mor laga så många måltider under vår träning. En gammal, välbekant värk fyllde mitt bröst. Hela det här huset, varenda millimeter av det, bar minnen av det förflutna.

”Många av dem kommer hit för solståndet”, fortsatte Cassian. ”Jag kan stanna här och hålla ett öga på allting. Vi skulle kunna ge presenter till barnen och några av fruarna. Saker de verkligen behöver men är för stolta för att be om.”

Det var en utmärkt idé. Men ... ”Det kan vänta. Jag vill att du kommer hem över solståndet.”

”Jag har ingenting emot ...”

”Jag vill att du kommer hem. Till Velaris”, tillade jag när han öppnade munnen för att spy ur sig något illyriskt skitsnack som han fortfarande trodde på, trots att de behandlat honom som skräp hela hans liv. ”Vi ska fira solståndet tillsammans. Allihop.”

Om jag så blev tvungen att ge dem en direkt order som höglord för att det skulle bli av.

Cassian lade huvudet på sned. ”Vad är det som tynger dig?”

”Ingenting.”

På det stora hela hade jag inte mycket att klaga på. Att jag inte hann med att regelbundet lägra min partner var inte direkt en pressande angelägenhet. Och inget någon annan behövde bry sig om.

”Du verkar lite spänd, Rhys.”

Klart att han genomsådade mig.

Jag suckade och tittade upp på sotfläckarna i det uråldriga taket. Vi hade också firat solståndet i det här huset. Min mor gav alltid presenter till Azriel och Cassian. För den sistnämnda hade det första solståndsfirandet här varit första gången *någonsin* han fått *någon* sorts gåva, solstånd eller inte. Jag mindes fortfarande tårarna Cassian försökt dölja när han öppnade sina paket, och tårarna i min mors ögon när hon iakttog honom.

”Jag vill hoppa fram till nästa vecka”, sa jag.

”Kan inte de där krafterna du har ordna det åt dig?”

Jag gav honom en sur blick och fick ett stöddigt leende till svar.

Jag hade aldrig slutat vara tacksam för dem: mina vänner, min familj, som inte ryggade tillbaka eller stank av skräck inför mina krafter. Ja, jag skrämde skiten ur dem ibland, men vi skrämde *alla* varandra. Cassian hade gjort mig livrädd fler gånger än jag ville erkänna, och senaste gången var för bara några månader sedan.

Två gånger. Det hade hänt två gånger inom loppet av bara några veckor.

Jag såg fortfarande framför mig hur Azriel släpade honom från slagfältet, hur blodet rann ner i leran från hans knäckta vingar och det gapande såret i hans ben.

Och jag såg honom fortfarande som Feyre hade sett honom – efter att hon släppt in mig i sitt sinne och visat mig exakt vad som hänt mellan hennes systrar och kungen av Hybern. Jag såg fortfarande Cassian bruten och blödande på marken när han bad Nesta att fly.

Han hade fortfarande inte pratat om det. Om vad som hänt under de ögonblicken. Om Nesta.

Cassian och min partners syster pratade inte ens med varandra.

Nesta hade framgångsrikt isolerat sig i en slummig lägenhet på andra sidan Sidra och vägrade ha med någon av oss att göra,

förutom att hon träffade Feyre en kort stund några gånger i månaden.

Jag behövde komma på ett sätt att lösa det också.

Jag såg hur det tärde på Feyre. Jag tröstade henne fortfarande när hon vaknade mitt i natten, hysterisk, efter mardrömmar om den där dagen i Hybern då hennes systrar blivit skapade av Kitteln mot sin vilja. Mardrömmar om ögonblicket då Cassian knappt var vid liv och Nesta täckte honom med sin egen kropp, skyddade honom från dödsstöten, och Elain – *Elain* – hade tagit upp Azriels dolk och i stället dödat kungen av Hybern.

Jag masserade pannan med tummen och pekfingeret. ”Det är tufft just nu. Vi har alla fullt upp med att försöka hålla ihop allt.” Den här hösten hade Az, Cassian och jag än en gång skjutit upp vår årliga femdagarsjakt uppe vid stugan. Skjutit upp den till nästa år – igen. ”Kom hem till solståndet, så sätter vi oss ner och gör upp en plan för våren.”

”Det låter festligt.”

Det var det alltid, med mitt Drömhov.

Men jag tvingade mig att fråga: ”Är Devlon en av de potentiella rebellerna?”

Jag hoppades att det inte var så. Jag föraktade Devlon och hans bakvända åsikter, men han hade varit rättvis mot Cassian, Azriel och mig. Han hade gett oss samma rättigheter som fullblodiga illyriska krigare. Så gjorde han fortfarande, med alla oäkta bastarder under hans befäl. Det var hans absurda tankar om kvinnor som fick mig att vilja strypa honom. Dimma honom. Men jag hade ingen aning om vem som skulle ta hans plats om han behövde ersättas.

Cassian skakade på huvudet. ”Det tror jag inte. Devlon tystar allt sådant snack. Men det gör dem bara mer hemlighetsfulla, vilket gör det svårare att ta reda på vem som sprider den här dyngan.”

Jag nickade och rätade på mig. Jag hade ett inbokat möte i Cesere med de två prästinnor som överlevt Hyberns massaker för ett år sedan, angående hur de skulle bemöta pilgrimer som ville komma in i vårt territorium utifrån. Om jag kom för sent skulle det bara bli svårare för mig att argumentera för att sådana ärenden kunde vänta till våren. ”Håll ett öga på situationen de närmaste dagarna och kom sedan hem. Jag vill ha dig där två dagar före solståndet. Och två dagar efter.”

Skuggan av ett okynnt leende. ”Då antar jag att vår solståndstradition ska fortsätta? Trots att du är en vuxen man med en partner?”

Jag blinkade med ena ögat. ”Jag vill ju inte att ni illyriska snorvalpar ska behöva sakna mig.”

Cassian skrattade. Det fanns faktiskt solståndstraditioner som aldrig blev tröttsamma, ens efter flera hundra år. Jag var nästan framme vid dörren när Cassian sa: ”Kommer . . .” Han svalde hårt.

Jag besparade honom besväret att försöka dölja sitt intresse. ”Båda systrarna kommer. Vare sig de vill eller inte.”

”Nesta lär göra det ganska obehagligt för alla inblandade om hon kommer fram till att hon *inte* vill.”

”Hon kommer”, sa jag och gnisslade tänder, ”och hon ska vara trevlig. Det är det minsta hon kan göra för Feyre.”

Det glänste till i Cassians ögon. ”Hur är det med henne?”

Jag brydde mig inte om att försöka försköna det. ”Nesta är som hon är. Hon gör som hon vill, även om det tar livet av hennes system. Jag har erbjudit henne det ena jobbet efter det andra, men hon vägrar.” Jag bet mig i läppen. ”Du kanske kan prata lite förstånd med henne under solståndsfirandet.”

Sifonerna på Cassians händer glänste. ”Det skulle förmodligen sluta i våldsamheter.”

Det skulle det säkert. ”Säg då inte ett ord till henne. Jag struntar i vilket, bara ni inte blandar in Feyre. Det är hennes dag också.”

För det här solståndet . . . var på hennes födelsedag. Hon skulle fylla tjuogoett.

Det drabbade mig ett ögonblick, hur låg den siffran var.

Min vackra, starka, vilda partner, fjättrad vid mig . . .

”Jag vet vad den där blicken betyder, din jävel”, sa Cassian bryskt, ”och det är bara trams. Hon älskar dig – på ett sätt jag aldrig har sett någon älska någon förut.”

”Det är lätt att glömma”, medgav jag och tittade på snön utanför huset, på träningsringarna och bostäderna, ”att hon valde det. Att hon valde mig. Det är inte som det var med mina föräldrar, som tvingades ihop.”

Cassian blev okaraktäristiskt allvarsam och förblev tyst några sekunder innan han sa: ”Jag blir avundsjuk ibland. Jag skulle aldrig missunna dig din lycka, Rhys, men det ni två har . . .” Den röda sifonringen glittrade i ljuset från fönstren när han drog fingrarna genom håret. ”Det är som legenderna och lögnerna de lurar i oss när vi är små. Om det magnifika, förunderliga partnerbandet. Jag trodde att det bara var skitsnack, tills jag såg er två tillsammans.”

”Hon fyller tjuogoett. *Tjuogoett*, Cassian.”

”Och? Din mor var arton, din far niohundra.”

”Och hon var djupt olycklig.”

”Feyre är inte din mor. Och du är inte din far.” Han svepte med blicken över mig. ”Var kommer det här ifrån? Är det inte . . . bra mellan er?”

Jo, faktiskt. ”Ibland får jag en känsla”, sa jag medan golvtilljorna knarrade under mina fötter och mina krafter var som ett levande, ringlande väsen i mina ådror, ”av att alltihop bara är ett stort skämt. Någon sorts kosmiskt trick, och att ingen – *ingen* – kan vara såhär lycklig utan att behöva betala för det.”

”Ni har redan betalat, Rhys. Båda två. Med råge.”

Jag viftade med handen. ”Det är bara . . .” Jag avbröt mig, kunde inte avsluta meningen.

Cassian betraktade mig ett långt ögonblick.

Sedan slöt han avståndet mellan oss och kramade mig så hårt att jag knappt kunde andas. ”Ni klarade det. *Vi* klarade det. Du och Feyre har lidit så mycket att ingen skulle klandra er om ni dansade in i solnedgången som Miryam och Drakon, och aldrig brydde er om någon annan igen. Men ni bryr er – ni kämpar båda för att den här freden ska bestå. *Fred*, Rhys. Vi har *fred* – av det genuina slaget. Njut av den, och njut av varandra. Ni betalade skulden innan den ens var en skuld.”

Jag fick en klump i halsen och kramade om honom så hårt att fjällen på hans läderrustning skar in i mina fingrar. ”Du då?” frågade jag sedan och höll honom på armlängds avstånd. ”Är du ... lycklig?”

Skuggor fick hans nötbruna ögon att mörkna. ”Det går åt rätt håll.”

Ett halvhjärtat svar.

Ännu en sak jag behövde ta itu med. Kanske fanns det trådar att dra i och fläta samman.

Cassian nickade mot dörren. ”Iväg med dig nu, din jävel. Vi ses om tre dagar.”

Jag nickade och öppnade slutligen dörren, men blev stående på tröskeln. ”Tack, broder.”

Cassians sneda leende var glatt, även om skuggorna fanns kvar i hans ögon. ”En ära, milord.”